

Emile Waeter
1804

KASTEEL d'URSEL

MAZINE

Driemaandelijkse uitgave van de Provincie Antwerpen

7de jaargang # 28 | november–december 2011–januari 2012

Joseph d'Ursel

PROVINCIE
ANTWERPEN

Tevreden terugblik

Portret schilderij Joseph d'Ursel door Emile Wauters
© IRPA-KIK, Brussel

Als ik hier als afscheidnemend gedeputeerde terugblik op het bijzondere verhaal achter dit kasteel, dan kan ik wel stellen dat het begin van het provinciale d'Ursel-verhaal een bijzonder begin was. In de eerste jaren na de aankoop opperde menig scepticus immers dat dit Kasteel d'Ursel alleen maar overtollige ballast betekende voor het provinciebestuur. Gelukkig waren er ook heel wat mensen die wél een mooie toekomst zagen voor dit domein. En zo werd een lang proces werd doorlopen om dit kasteel vaste en stevige fundamenten te geven.

De opening in 2004 snoerde alle sceptici de mond, en de jaren die daarop volgden bewezen hun ongelijk nog verder. De unieke rijkdom die dit kasteel en zijn geschiedenis ons te bieden heeft, zijn een onuitputtelijke bron van inspiratie voor activiteiten gebleken: van concerten en muziekstages, kamertoneel en -opera, voordrachten en lezingen, tentoonstellingen, tot zelfs historische diners.

Dat de grandeur van deze locatie bij velen tot de verbeelding spreekt, heb ik al vaak

ondervonden. De opeenvolgende restauratiefases zijn nu zo goed als afgerond, en het resultaat is magnifiek. Persoonlijk ben ik altijd erg gefascineerd geweest door de indrukwekkende bibliotheek: waar we bij de onderzoeksfase gestuit waren op een catalogus van de bibliotheek, is deze ondertussen grotendeels in haar oorspronkelijke glorie hersteld. Zowel bij de uitbouw van de bibliotheek als voor de ontwikkeling van het kasteel, hebben we altijd op de volle steun van de familie d'Ursel kunnen rekenen, waarvoor we erg dankbaar zijn. Aan het einde van mijn loopbaan als gedeputeerde kan ik dan ook met tevredenheid terugblikken op al het moois dat hier werd gerealiseerd. Daarvoor wil ik ook graag de collega's uit de provincieraad en beheerder Koen De Vlieger-De Wilde en zijn medewerkers bedanken. Ik ben ervan overtuigd dat het verleden hier nog een schitterende toekomst tegemoet zal gaan!

LUDO HELSEN
gedeputeerde voor cultuur

COLOFON Kasteel d'Ursel
Wolfgang d'Urselstraat 9
2880 Hingene
www.kasteeldursel.be
T 03 820 60 11 · F 03 820 60 15
info@kasteeldursel.provant.be
Rekening 091-0185047-97

Het magazine van het Kasteel d'Ursel is een uitgave van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen: Cathy Berx, gouverneur-voorzitter, Ludo Helsen, Rik Röttger, Koen Helsen, Marc Wellens, Inga Verhaert en Bart De Nijn, leden en Danny Toelen, provinciegriffier.

Jaargang 7, nummer 28,
november-december 2011-januari 2012

Redactie: Veerle Moens en Koen De Vlieger-De Wilde, met medewerking van Davy Depelchin.

Vormgeving: Frederik Hulstaert

Druk: Drukkerij De Bie, Duffel

Oplage: 4500 exemplaren

Dit magazine werd gedrukt op milieuvriendelijk papier en verpakt in milieuvriendelijke folie.

ISSN 1781-4464

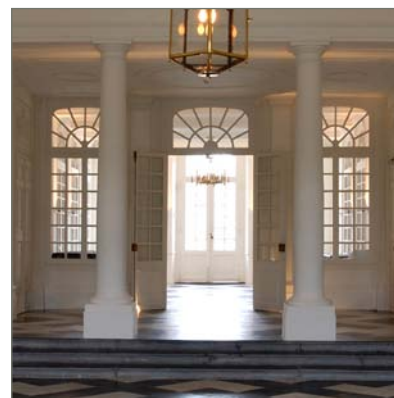
KASTEEL d'URSEL MAGAZINE

Gratis magazine

Wil je het magazine van kasteel d'Ursel thuis ontvangen? Bezorg ons dan je adresgegevens. Alle nummers zijn ook terug te vinden op de website.

Kasteel d'Ursel trakteert

Maandelijks trakteren we abonnees op gratis kaarten voor evenementen in het kasteel én daarbuiten. Geef je e-mailadres door als je hiervoor in aanmerking wil komen.

Kasteelheer voor één dag

Het kasteel kan gehuurd worden voor recepties, seminaries, ontvangsten, diners, ... Voor meer info, de huurovereenkomst en een aanvraagformulier kan je ons bellen of surfen naar de website.

Zwanen op de vijver

Eeuwenlang dobberden er sierlijke witte zwanen op de vijver achter het kasteel. Deze traditie wordt nu verder gezet want tijdens de opening van het nieuwe seizoen lieten we twee zwanen los. Ze zijn genoemd naar de graaf en de prinses, wiens 18de-eeuwse huwelijk we tijdens de volgende Kasteelfeesten zullen herbeleven: Wolfgang-Guillaume d'Ursel – alias *Wolfy* – en Florentina Maria d'Arenberg – alias *Flore*.

De zwanen zochten door het tumult van de werken aan de tweede verdieping ondertussen al rustigere oorden op. Ze zwemmen nu rustig in het gezelschap van de andere kasteelvogels rond in de grachten van het domein.

Open Monumentendag

Op 9 september zette ook kasteel d'Ursel de deuren wagenwijd open voor Open Monumentendag. In avant-première bezochten ruim 3000 bezoekers de fris gerestaureerde ruimtes van de tweede verdieping. Deze open dag was een unieke kans. Op 10 september werden de gerestaureerde ruimtes immers opnieuw gesloten en verder ingericht als depotruimten voor de collectie, uitvalsbasis voor de kinderwerking en tentoonstellingsruimten.

Op 11 september was ook het Radio1-boekenprogramma Friedl' te gast in het kasteel voor een live-uitzending. Je vindt enkele sfeerbeelden op de website van Radio 1.

De kop van de keizer [bis]

Eén van de vorige nummers van dit magazine pronkte met een trotse torso van een Romeinse keizer op de cover. Het standbeeld stond in het park, tot het plots verdween en pas jaren later weer opdook bij Viebahn Fine Arts in het Duitse Bremen. Deze kunsthandelaars waren ervan overtuigd dat keizer Trajanus stamde uit de tweede eeuw na Christus en dat hij dus een echte Romein was. Maar onlangs kregen we bericht dat verder onderzoek heeft uitgewezen dat het beeld uit de late 17de eeuw stamt en dat het gemaakt werd door de Franse beeldhouwer Antoine André. Hij realiseerde verschillende kopieën van antieke beelden voor de decoratie van de tuinen van Versailles en de Tuilerieën. Deze nieuwe datering sluit mooi aan bij de heraanleg van de tuinen van Hingene begin 18de eeuw, die werd uitgevoerd door Franse architecten. Door de nieuwe ontdekkingen daalde niet alleen de leeftijd van 'onze' Trajanus drastisch, ook de vraagprijs zakte met bijna vijftig procent...

Flore & Wolfy

Ernst Van der
1904

Een stille revolte in de Senaat

Wauters' portret
van Joseph d'Ursel

Een kunstenaar [...] moet aan psychologie doen, maar hij moet het onbewust doen, want als hij erop studeert, dan vervalt hij in het Duitse portret. Het is te zeggen: hij overdrijft, verliest het contact met de natuur, formaliseert en verliest zich in de zoektocht naar het 'waarom' en het 'omdat'. Het zijn woorden die bio-graaf Baron Raoul du Sart de Bouland in de mond legde van Joseph d'Ursel (1848–1903). Genuanceerde woorden, waaruit blijkt dat de hertog, op zijn zachtst gezegd, affiniteit had met het genre van de portretkunst.

Joseph d'Ursel liet zich op 55-jarige leeftijd portretteren door de Brusselse schilder Emile Wauters (1846–1933); een kunstenaar die, ondanks het feit dat hij hoog stond aangeschreven bij zijn tijdgenoten, enigszins in de vergetelheid is geraakt. Het levensgrote doek dat Wauters schilderde, hangt vandaag in de eregalerij van het Paleis der Natiën, waar de Senaat gevestigd is. Deze prestigieuze setting heeft het te danken aan Joseph d'Ursels vierjarig voorzitterschap van de Senaat (1899–1903). Het verklaart ook meteen waarom de man poseerde in eregewaad. Tegen de zin van de kunstenaar trouwens, als we de inhoud van de brief mogen geloven die de Gravin van Vlaanderen op 21 mei 1903 richtte aan de hertogin d'Ursel: 'Wauters verheugt zich erop om uw echtgenoot te schilderen, hij betreurt alleen de verplichting van het uniform'. Is dit de reden waarom de schilder ervoor koos de traditie te omzeilen en de ceremoniële plunje van de geportretteerde grotendeels liet schuilen gaan onder een mantel?

Het is in elk geval zo dat Wauters' schilderij zich duidelijk onderscheidde van de voorzittersportretten die op dat ogenblik ophingen in het Senaatsgebouw. Er bestonden in wezen twee stereotiepe manieren van inscenering: die waarbij de senator zittend wordt weergegeven en die waarbij de verkozene rechtstaand, steunend op een tafeltje of fauteuil wordt afgebeeld. Beide hebben gemeenschappelijk dat ze het ceremoniegewaad en de erop gespelde eretekens alle eer aandoen. Bij Wauters is het helemaal anders. De accessoires blijven achterwege en de zuil die men links op de achtergrond ziet, is de enige vorm van compositorische anekdotiek. Ook de pose is totaal verschillend. We krijgen hier niet de gebruikelijke passieve, artificiële houding, maar een actieve aanwezigheid. Als de cape niet zou volstaan om duidelijk te maken dat de hertog pas binnenkomt in de ruimte waar hij geportretteerd wordt, dan gebeurt dat zeker door het feit dat hij net zijn witte handschoenen uitdoet. Het schilderij weet op deze manier een vluchtigheid of – noem het – spontaneïteit te vatten die men vaak met de fotografie

associeert. Het anders zo prominent aanwezige goudborduursel aan de zomen van de vest wordt door de mantel deels verborgen. Het ceremoniële zwaard verraad zijn aanwezigheid louter door een reflectie van het licht. De eretekens, opgespeld op de linkerborst, zijn amper te onderscheiden. Het zijn stuk voor stuk subtiele ingrepen waarmee de kunstenaar de rigide voorschriften voor dit soort van staatsieportretten naar zijn hand zette en aldus een nieuwe wind liet waaien door het genre.

Het onconventionele karakter van Wauters' beeltenis van Joseph d'Ursel blijkt ook uit de vergelijking met een fotografisch portret dat enkele jaren eerder tot stand kwam in het fotoatelier van de gebroeders Géruzet in Brussel. Dit portret volgt wel keurig de regels van de officiële portretkunst en oogt dan ook stukken formeler. Aan eretekens had de hertog duidelijk geen gebrek. De onderscheidingen in de Leopoldsorde (Officier vanaf 1892, Groot-officier vanaf 1900), de officierstitel in het *Légion d'Honneur* en het Grootkruis in de Orde van Carlos III van Spanje zijn maar enkele van onderscheidingen die hij tijdens zijn leven vergaarde. Laatstgenoemde medaille gaat samen met het blauw-wit-gestreepte borstlint dat d'Ursel zowel op de foto als op het schilderij draagt. Geen unicum voor een Belgische Senaatsvoorzitter – graaf de Merode Westerloo (1885–1892) ging hem vooraf – maar toch eerder uitzonderlijk. Het ereteken werd toegekend toen Joseph d'Ursel in het najaar van 1885, enkele maanden na zijn beëdiging als gouverneur van de provincie Henegouwen, als Buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister naar Madrid werd gezonden om er België te vertegenwoordigen op de begrafenisplechtigheid van de Spaanse koning Alphonso XII. Het zijn missies als deze die bij Joseph d'Ursel de ambitie deden ontstaan om ooit een ministerpost te bekleden, die van Buitenlandse Zaken in het bijzonder. Toen in 1892, ondanks gunstige voortekenen, zijn kandidatuur finaal geen steun kreeg van Leopold II en van enkele vooraanstaande politici, borg hij deze ambities op. Hij zetelde op dat ogenblik al in de Senaat. Zeven jaar later zou hij er door zijn collega's quasi-unaniem verkozen

Fotografisch portret Emile Wauters
© AHKE Emile Wauters

worden tot voorzitter, de taak die hij tot zijn dood zou uitoefenen. Ook schilder Charles-Marie-Emile Wauters werd rijkelijk overladen met eremedailles, -tekens en -titels. Zijn uitzonderlijke talent maakte hem kind aan huis bij de elite van de maatschappij. Eens zijn zelfcensuur overboord gegooid, schreef de kunstcriticus-intellectueel Alphonse Jules Marie Wauters (1845–1916) over zijn broer: ‘Wat zijn techniek betreft, zowel met het penseel als met het potlood, hoeft Emile Wauters geen enkele andere levende meester te benijden. Niemand heeft een hand die vakkundiger, bekwaamer, bedrevener of spontaner is. Nooit faalt zij in het tonen van een uitstekende beheersing, een volmaakte scholing, een fijngevoelige en onwrikbare smaak. Nooit heeft zij geneigd naar het banale, laat staan naar het vulgaire. Ze verdraagt noch nonchalance, noch onvolledigheid. Lucien Solvay stelt naar aanleiding van Wauters’ overlijden in 1933 vast dat ‘de portretten van Wauters niet alleen bewonderenswaardige schilderstukken zijn, ze hebben ook de verdienste – door onwetenden banaal geacht, niettemin altijd onmisbaar gebleken – dat ze een gelijknis [met de realiteit] vertonen.’ Joseph d’Ursels biograaf is hier niet helemaal van

Fotografisch portret Joseph d’Ursel
© Archief van de Belgische Senaat

overtuigd: ‘Er bestaan meerdere goede portretten van de hertog d’Ursel. De beste zijn dat van Wauters en de houtskooltekening van Boulard. Niemand is er echter in geslaagd om zijn aantrekkelijke fysionomie, de geestigheid van zijn lach of de doorgedreven scherpzinnigheid van zijn blik weer te geven. Zijn ganse persoon ademde evenwicht. Goed geproportioneerd, de houding ongedwongen, gemakkelijk in de omgang, de gelaatstrekken welomlijnd en -gevormd, prachtige handen, hij zag er werkelijk voornaam uit. [...] In een groot of door onbekenden samengesteld gezelschap, ontnam een zekere schuchterheid hem een deel van zijn troeven, maar wat een prater en wat een charmeur in intieme sfeer!’ We leren de hertog kennen als een man die zich gereserveerd opstelde voor de buitenwereld, maar hartelijk was voor zijn intimi. Het oordeel van du Sart de Bouland was sterk gekleurd door zijn hechte vriendschap met d’Ursel. Maar toegegeven: op de gekende foto’s van de geportretteerde is een zekere levendigheid in de blik aanwezig die we niet terugvinden in het schilderij. Stootte Wauters aan tegen de grenzen van zijn kunnen? Heeft hij hier toch een toegang moeten doen aan de conventies? Of moet het antwoord eer-

der gezocht worden in het feit dat Joseph d’Ursel kwam te sterven in november 1903, op het ogenblik dat de kunstenaar nog volop aan zijn doek werkte? En dat hij, bijgevolg, de laatste stadia van zijn creatieproces niet meer kon toetsen aan het levende model? Vooralsnog hebben we geen informatie die duidelijkheid schept. De enige zekerheden die we hebben, zijn dat er al sprake is van het portret in mei 1903 en dat Wauters in de rechterbovenhoek het werk 1904 dateert. Ondanks de twijfels van du Sart de Bouland, kunnen we stellen dat de opdrachtgever tevreden was met het resultaat. Gezien Joseph d’Ursels uitgesproken mening over de eigentijdse portretschilderkunst zal hij dan ook niet over één nacht ijs zijn gegaan bij de keuze voor een portrettist. Het speelde ongetwijfeld in Wauters’ voordeel dat hij kort daarvoor d’Ursels partijgenoot en Kamervoorzitter (1900–1901) Louis de Sadeleer op meesterlijke wijze had vereeuwigd en op dat ogenblik ook contact had met diens opvolger, Frans Schollaert, alsook met senator Sam Wiener. In 1905 liet de familie d’Ursel het portret van de hertog voor eigen gebruik kopiëren door de Brabantse schilder Dolf Van Roy (1858–1943). Over Van Roy is amper iets bekend. In biografische woordenboeken staat de man geboekstaafd als portretschilder en genreschilder met een voorkeur voor interieurschilderijen. De kwaliteit van de kopie is moeilijk in te schatten, omdat de oude vernislaag het portret een donker en ietwat flets uitzicht geeft. Niettemin lijkt het duplicaat niet het artistieke niveau van het origineel te halen. Misschien trapte Van Roy wel in de val waar Joseph d’Ursel al voor waarschuwde: ‘Als ik me zo vaak negatief uitlaat over de Vlaamse schilderkunst, dan is het niet omdat ze volkomen slecht is, maar omdat ze zo veel dingen tot in de perfectie wil weergeven dat niets nog bevredigend is.’ Een goed schilderij krijg je immers niet alleen door minutieus elk detail van het model te kopiëren ... ■

DAVY DEPELCHIN

Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België

Kasteel op kindermaat

Hier met de pruik!

Vanaf januari 2012 wordt het kasteel ook toegankelijk op kindermaat. Jonkers en jonkvrouwen kunnen er zich vanaf dan in groepsverband laten onderdompelen in de achttiende eeuw.

Rondleiding

Tijdens een wandeling door het kasteel maken ze kennis met het leven van de kinderen die er woonden. We starten met een kort introductie-filmpje met fragmenten uit hun leven. Hoe zagen hun kleren er uit? Van wie kregen ze les? En wat werd er geleerd? Welke spelletjes speelden ze? We volgen ook de avonturen van Conrard-Albert d'Ursel, die op zoek ging naar een vrouw, maar trouwde met haar handschoen. Zo vernemen we spelenderwijs meer over de leef-, eet en wooncultuur in de achttiende eeuw. Wist je bijvoorbeeld dat kinderen toen nauwelijks hun ouders zagen? Dat ze een persoonlijke huisleraar hadden? Of dat ze slapen bij hun eigen bediende? De rondleiding wordt in stijl afgesloten met een korte achttiende-eeuwse groepsdans.

Atelier

Wie na de rondleiding helemaal is opgewarmd, kan zelf aan de slag in een atelier. Hier steken we de handen uit de mouwen met waaiers, pruiken en medailles en kruipen we in het silhouetkabinet voor een zelfgeknipt portret. Nooit gedacht dat de pruikentijd na driehonderd jaar nog zo leuk kon zijn!

Nog meer voor kinderen en families:

Live uitvoering *De prinses, de graaf en de handschoen*

*Zondag 6 november · 11 uur, 15 uur en 19 uur
9 euro · vanaf 8 jaar*

Prinses Eleonora is eenzaam en wil graag trouwen. Graaf Conrard is het vechten beu en verlangt naar een vrouw. Maar haar familie wil niet dat de prinses trouwt met de graaf en sluit haar op in de hoogste toren van het kasteel. De geliefden schrijven elkaar brieven, de prinses probeert te ontsnappen en de graaf trouwt met een handschoen! Als dat maar goed komt. Warre en Julie Borgmans brengen de tekst van Evelien De Vlieger, terwijl het Bach Concertus onder leiding van Ewald Demeyere hen begeleidt met muziek van Telemann. De schitterende illustraties van Thé Tjong-Khing maken het plaatje compleet!

Abonnees van dit magazine kunnen ook het bijbehorende luisterboek bestellen aan een gunstprijz van 15 euro.

Info en reservatie: **kasteel d'Ursel**

Historisch kinderbal

Zaterdag 7 januari 2012 · 14 tot 17 uur · 15 euro (inclusief cake en chocomelk) · vanaf 8 jaar

Lakeien in livrei ontvangen de jonge dames en heren aan de grote toegangspoort. In het kasteel staan een fraai uitgedoste kasteelheer en -dame paraat om dansen uit de tijd van de hoepelrokken en pruiken aan te leren. Vanaf

half vijf zijn de mama's en papa's welkom voor het toonmoment waarop de aangeleerde dansen worden gedemonstreerd.

Info en reservatie: **Stichting Klassieke Dans**

info@stichtingklassiekedans.be

0498 36 61 71

Supervlieg

Zondag 29 april · van 13 tot 18 uur · 5 euro vanaf 4 jaar

Supervlieg betekent smullen van een uitgebreid kinderkunstenbuffet. Op het menu staan theater, muziek, workshops en heel wat randanimatie.

Info en reservatie: **CC Ter Dilft** · 03 890 69 30

César de eigenaardige – Pantalone

*Zaterdag 12 mei · 19 uur · 9/6 euro
familievoorstelling vanaf 8 jaar*

'César de eigenaardige' vertelt het verhaal van de kleine koning César die met zijn kleine viool de kleine boselfenkoningin Eliandra bekoort. Een verhaal waar ernst en humor, verdriet en vreugde, maar vooral tekst en muziek elkaar raken.

Info en reservatie: **CC Ter Dilft** · 03 890 69 30

EEN DUO, VIER HANDEN

Muzikanten John Gevaert en Katrijn Simoens vormen samen Duo Mephisto. Met hun vierhandige pianomuziek kaapten ze prestigieuze prijzen in het buitenland weg.

Vierhandige pianomuziek heeft een bijzondere charme. Met twee muzikanten één instrument bespelen, creëert een intieme sfeer. Het nodigt uit tot een uitzonderlijke virtuositeit en oogt spectaculair. John: 'Het is heel apart om met twee personen op één instrument te spelen, dat kan je eigenlijk alleen op een piano doen. Vierhandig spelen vraagt uiteraard een hele andere aanpak. Je moet met vier handen één geheel vormen. Katrijn neemt de primo op zich, ik neem de secundo voor mijn rekening. Het is daarbij heel belangrijk om goed naar elkaar te luisteren omdat je ook in dialoog gaat met elkaar. Als je met twee aan één piano zit, is er sowieso een grote intimiteit.'

Wanneer de vier handen in het echte leven nog een kwartet vormen, wordt het helemaal bijzonder. Katrijn: 'Eigenlijk kan je enkel vierhandig spelen met iemand die je heel goed kent en helemaal vertrouwt. Je moet niet alleen goed naar jezelf luisteren maar ook naar de andere. Die vertrouwdheid is bij een koppel natuurlijk meer vanzelfsprekend. Wij voelen elkaar heel goed aan en dat is wel mooi meegenomen. Het is ook fijn om dezelfde passie te delen.'

Katrijn houdt van musiceren met intimi. Ze vormt niet alleen een muzikaal duo met haar man John, maar maakt daarnaast met haar twee zussen deel uit van het Simoens Trio. Katrijn: 'Het merendeel van mijn tijd draait rond muziek.'

Het is alsof de muziek voortdurend in mijn oren klinkt. Al wisselt dat natuurlijk. Net voor een concert of wedstrijd ben je nog intensiever bezig dan anders, maar gemiddeld speel ik zes tot acht uren piano per dag.'

Zowel John als Katrijn geven les aan kinderen op de muziekacademie. Katrijn: 'Het blijft wel speciaal om met jonge kinderen te werken. Om je kennis te kunnen doorgeven moet je je eigen werk in vraag stellen zodat je alles heel simpel kan uitleggen. Het is ook geweldig om te zien hoe snel kinderen leren. Het is heel indrukwekkend wat een pianoklasje aan het eind van een schooljaar soms kan bereiken.'

De naam van het duo ontleen ze aan de *Mephisto Walz* van Liszt. John: 'Het eerste stuk dat we samen speelden was de *Mephisto Walz* van List. Dat was een hele leuke ervaring. Het werk is zo representatief voor ons repertoire, dat we er maar meteen ons duo naar hebben genoemd. We zijn dat stuk altijd blijven spelen en doen dat nog altijd met evenveel plezier.' De *Mephisto Walz* staat ook op het programma in het kasteel. Katrijn: 'Het concert in Hingene staat helemaal in het teken van Liszt omdat het tweehonderd jaar geleden is dat hij is geboren. We brengen nog een *Ouverture van Czerny*, de leraar van Liszt en twee stukken van Wagner, zijn schoonvader.'

John was al eerder in het kasteel. 'Ik volgde er lang geleden nog een masterclass bij de Russische Boris Petrushansky en de mooie omgeving is me altijd bij gebleven. Het is zeer inspirerend om te kunnen spelen in een kasteel. Zo'n historische locatie geeft echt wel een meerwaarde aan een concert.'

Als jongere broer van Kim Gevaert dringt een vergelijking tussen sport en piano op topniveau zich op. John: 'Het

zijn natuurlijk twee heel verschillende werelden, maar er zijn ook wel wat overeenkomsten. Vooral de intensieve voorbereiding en de opperste concentratie nodig bij het spelen of lopen is zeer gelijkend. Beide beroepen vragen heel veel inzet en hard werk.'

John startte zijn pianostudies op zijn zevende, Katrijn op haar negende. Katrijn: 'Ik heb na mijn humaniora toch wel even getwijfeld of ik er professioneel mee verder wilde. Het is geen evidente keuze, want de toekomst blijft toch redelijk onzeker. Ik heb me toen de vraag gesteld of ik zonder piano zou kunnen? Het antwoord werd al snel duidelijk en ik ben begonnen aan het Conservatorium in Antwerpen, waar ik wat later John heb leren kennen.' In 2010 nam John deel aan de Elizabethwedstrijd. John: 'Door de deelname aan de Elizabethwedstrijd heb ik mijn grenzen kunnen verleggen. Het was een jaar lang heel hard werken, maar ik heb er heel veel voldoening uitgehaald, ook al was ik natuurlijk liever wat langer in de wedstrijd gebleven ...'

John en Katrijn zijn een succesvolle combinatie. Een optreden van Duo Mephisto leidt steevast tot overdonderend applaus of een staande ovatie en samen kaapten ze al enkele prestigieuze prijzen weg. Ze behaalden de Eerste Prijs op het Concours International de Piano à Quatre Mains in Valberg in Frankrijk en wonnen het Internationale Grieg Concours in Oslo, een van de belangrijkste wedstrijden voor vierhandige pianomuziek. Het was de eerste keer in de geschiedenis dat een Belgisch duo deze prijs won. John: 'Die overwinningen hebben zeker deuren geopend voor ons. Naast de geldprijs kregen we ook een reeks concerten aangeboden en werden we ook opgemerkt in het buitenland.'

'Als we een wedstrijd spelen proberen we om ons daar niet al te bewust van te zijn. We zijn natuurlijk wel wat zenuwachtiger omdat de sfeer anders is. De voorbereiding is intensiever en we moeten uiterst geconcentreerd zijn, wat dus ook zwaarder is. Maar we proberen vooral niet anders te doen dan bij een gewoon concert. Meestal lukt ons dat wel eens we aan het spelen zijn. Dan vergeten we de jury helemaal en zijn enkel nog met onze muziek bezig.' ■

VEERLE MOENS
Kasteel d'Ursel

STEINWAYRECITAL MET DUO MEPHISTO

Zondag 13 november · 11 uur · 14 euro

Programma

Ouverture caractéristique et brillante, opus 54 van Czerny

Parsifal Ouverture van Wagner

Mephisto Walz no.1, S. 599/2 van Liszt

Tannhäuser Ouverture van Wagner

Info en reservatie

Kasteel d'Ursel

Een concert **bij kaarslicht**

Binnenkort geeft de Japanse pianist Takafumi Mori zijn eerste solorecital in België. Op het programma: muziek van de nacht, uitgevoerd bij kaarslicht.

De naam ‘Takafumi Mori’ – Taka voor de vrienden – doet bij de gemiddelde muziekliefhebber geen belletje rinkelen. ‘Ik ben geboren in Tokio en begon piano te spelen op achtjarige leeftijd. Mijn vader is gitarist, maar hij heeft me nooit gedwongen om muziek te leren, omdat hij weet hoe moeilijk het is om in die wereld te overleven. Later vertelden mijn ouders me dat ik als kind altijd bleef stilstaan als ik het geluid van een piano hoorde. Bij de klank van andere instrumenten stopte ik blijkbaar nooit. Ik vind het een mooi verhaal en zou het graag geloven!’

Na zijn opleiding aan de Tokyo University of Arts trok Takafumi de wijde wereld in. ‘Eerst naar Moskou en daarna

naar Rotterdam’, vertelt Takafumi. ‘Ik studeerde er bij maestro Aquiles Delle Vigne en woon er ondertussen drie jaar. Ik doe mijn best om Nederlands te leren: privé-lessen volgen, boeken lezen – voor kinderen natuurlijk – televisie kijken en met de mensen praten. Het lukt al aardig, maar het blijft moeilijk! Rotterdam is echter vooral gericht op de economie, veel minder op de kunsten. Om eerlijk te zijn, denk ik dat ik binnenkort ga verhuizen naar ergens waar ik meer stimulans en inspiratie kan vinden. Misschien is er in Hingene wel een plaatsje voor mij?’, lacht hij schalks.

Hoe voelt het om als Japanner in Europa te wonen en te musiceren? ‘Enerzijds heb ik me hier altijd als een buitenlan-

der gevoeld. Anderzijds vind ik veel nieuwe inspiratie in de geschiedenis, architectuur, kunst en talen van de verschillende Europese landen. In Japan spreek ik alleen Japans met Japanners en dat inspireert me niet. Ik worstel wel met een belangrijke vraag: hoe kan ik piano spelen als een Japanse pianist? Jarenlang hebben mijn landgenoten gewoon foutloos en precies gespeeld. Vandaag is er echter een nieuwe, andere generatie opgestaan, die een meer persoonlijke uitdrukking geeft aan de muziek. Zelf wil ik tonen hoe de componist zijn muziek bedoeld heeft en probeer ik schoonheid uit te drukken tussen gevoeligheid en passie, van vederlicht pianissimo tot luid fortissimo.’

Takafumi Mori won verschillende prijzen. Twee van hen waren bijzonder belangrijk: één nationale en één internationale. ‘De overwinning in de nationale wedstrijd leverde me heel wat concerten op, onder andere mijn debuut met orkest. Toen begon ik er ook over te denken om professioneel pianist te worden. De prijs in de International Baltic Competition was mijn eerste succes in Europa. Er waren meer dan zestig sterke deelnemers. Ronde na ronde moesten we andere stukken spelen, die meer dan een uur duurden. Het was supermoeilijk en ik was dolgelukkig toen ik een prijs won. Ik vind het heel motiverend om aan zulke wedstrijden deel te nemen en vind ook inspiratie bij andere pianisten, die hun leven aan de piano wijden.’

Nog meer inspiratie vindt Takafumi in masterclasses, waar hij met andere pianisten kan discussiëren over muziek. Zo kwam hij in 2009 ook terecht in het kasteel, toen hij deelnam aan La Primavera Pianistica, de jaarlijkse masterclass die door Aquiles Delle Vigne wordt georganiseerd. ‘Voordat ik naar Hingene kwam, kende ik alleen Brussel. Ik heb mijn beeld over België moeten bijstellen! Ik vind het kasteel prachtig en het is een van mijn favoriete plaatsen: het is een mooi gebouw, maar ook een concertzaal met een schitterende piano en een uitstekende akoestiek.’

*als kind bleef ik
altijd stilstaan
als ik het geluid
van een piano
hoorde*

Het programma heet ‘musique de la nuit’. Vanwaar die keuze? ‘De aanleiding was het bekende stuk *Gaspard de la nuit* van Ravel, dat ik instudeerde voor mijn eerste CD-opname. Elke dag dacht ik na over de betekenis van de nacht voor componisten. Het viel mij op dat ze zich dikwijls door de nacht hadden laten inspireren, op heel verschillende manieren. In de romantische nocturnes van Chopin en Fauré primeert bijvoorbeeld het vredige en het rustige van de nacht. Maar andere stukken zijn donker en duivels, zoals de *Duivelsmis-sonate* van Scriabin. En in *Gaspard de la Nuit* zitten een wispelturige waternimf Ondine, de duivelse dwerg Scarbo en *le gibet*: de galg. Misschien heeft de fascinatie van componisten er ook mee te maken dat de nacht vroeger ook echt donker was. En duisternis betekende angst, mysterie en fantasie, die de componisten konden inspireren. Zelf voel ik alleszins meer fantasie ’s nachts, zelfs nu er meer lichtjes branden.’ Het is blijkbaar geen toeval dat Takafumi ook onze e-mails bij voorkeur in het holst van de nacht beantwoordt ...

Dit Steinwayrecital vindt uitzonderlijk plaats op zaterdagavond, in plaats van de gebruikelijke zondagvoormiddag. Daar is een goede reden voor: om je helemaal onder te dompelen in het mysterie van de nacht, maken we er een concert bij kaarslicht van. Ook voor Takafumi is dat de eerste keer: ‘Ik denk dat ik met kaarslicht veel dichterbij de sfeer van de muziek kan komen. Het publiek en ikzelf zullen voelen wat de componisten voelden en zo op een onvergetelijke manier genieten van de muziek.’ ■

KOEN DE VLIAGER-DE WILDE
Kasteel d’Ursel

STEINWAYRECITAL MET TAKAFUMI MORI

Zaterdag 26 november · 20 uur · 14 euro

Programma

Gaspard de la nuit van Ravel
Sonata no. 9 – Duivelsmissonate van Scriabin
2 *Nocturnes op. 62* van Chopin
Nocturne no. 13 op. 119 van Fauré
Ballade no. 1 van Chopin

Info en reservatie

Kasteel d’Ursel

DE KEIZER

op bezoek

**In 1810 ontving de burge-
meester van Brussel,
Charles-Joseph d'Ursel,
keizer Napoleon en zijn
kersverse echtgenote
Marie Louise van Oosten-
rijk tijdens hun bezoek
aan de Nederlanden.
De hertog nam de moeite
om een persoonlijk ver-
slag te schrijven van wat
hij aanvoelde als een grote
gebeurtenis in zijn leven.**

Honderdzevenenveertig jaar later publiceerde Louis Robyns de Schneidauer in *Le Soir* de artikelenreeks 'Quand Monsieur d'Ursel recevait l'Empereur'. Als amateurhistoricus had hij onderzoek gedaan naar de geschiedenis van het herenhuis van de hertog op de Brusselse Houtmarkt en naar het kasteel van Sint-Joost-ten-Node, dat in de 18de eeuw ook in het bezit was van de familie. Kort voor zijn overlijden in 1955 had hertog Robert d'Ursel hem gevraagd om zijn onderzoek af te ronden. 'Om die reden verzocht hij me om naar het kasteel van Hingene te gaan en ook daar het archief te gaan consulteren,' zo schreef Louis Robyns. 'Mijn bezoek aan deze vruchtbare polders vond plaats in het midden van de winter. Het was bitter koud. De vlakten rond het kasteeldomein waren bedekt met een dikke laag sneeuw. Zelfs de stilte leek bevroren en werd enkel verbroken als de wind door de hoge bomen aan de horizon raasde.' 'Aangekomen in Hingene kreeg ik van de rentmeesteres de sleutel van het kasteel. Het was een antieke sleutel, lang en zwaar, zoals die van een eeuwenoud heiligdom. Ik ging binnen en zou er helemaal alleen zijn geweest, ware het niet dat ik werd opgewacht door een reeks portretten

van voorouders, die me ontvingen met de hoffelijkheid van weleer. Na de hele dag vruchteloos het archief te hebben uitgeplozen, ontdekte ik plots – onder een stapel moderne papieren – een pakje vergeelde bladzijden, voorzien van een watermerk en beschreven met verkleurde inkt: de onmiskenbare tekenen van documenten uit een ver verleden. Wie schetst mijn verbazing toen ik bij het lezen van de eerste lijnen vaststelde dat deze luttele pagina's met oude notities duizend keer interessanter waren dan alle andere dingen die ik in Hingene had hopen te ontdekken! Inderdaad, voor mijn ogen lag een onuitgegeven verslag van het bezoek aan Brussel in 1810 door Napoleon en zijn jonge echtgenote Marie Louise. De auteur van het relaas was niemand minder dan Charles-Joseph d'Ursel, die zich op de eerste rij bevond: als burgemeester van Brussel had hij de eer om de hoogheden te ontvangen tijdens hun rondreis door de Nederlanden.'

In tegenstelling tot de vier vorige generaties koos Charles-Joseph d'Ursel (1777–1860) – bijgenaamd Pips – niet voor een militaire carrière. Hij maakte nochtans genoeg oorlogsgeweld mee. Hij was twaalf toen de Brabantse Omwenteling uitbrak, vijftien toen de Franse revolutionairen een eerste keer de Nederlanden veroverden, achttien toen ze geannexeerd werden bij Frankrijk en tweeëntwintig toen Napoleon aan de macht kwam. Het gigantische keizerlijke leger had een onverzadigbare behoefte aan soldaten en officieren, maar Charles-Joseph was zodanig bijziend dat hij vrijgesteld werd van militaire dienst. Hij gaf wel meteen de nieuwe marsrichting aan: die van de *service publique* in de nieuwe bestuursorganen die door de Fransen werden ingevoerd en nadien behouden bleven. In 1804 werd hij burgemeester van Hingene. Charles-Joseph werd ook verkozen in de *Conseil Général* van het Departement van de Dijle, maar hij werd te jong bevonden om effectief te zetelen. Al die tijd bleef de hertog in feite aan de rand van het politieke gebeuren. Pas toen Napoleon hem in 1809 benoemde tot burgemeester van Brussel, kwam alles in een stroomversnelling. Hij werd opgenomen in de

keizerlijke adel en overladen met medailles en eretekens. Charles-Joseph d'Ursel begon zijn verslag met de aankomst van Napoleon: 'De keizer werd verwacht op 29 mei. 's Middags ging ik samen met mijn adjuncten en de gemeenteraad naar de tent die ik had laten opstellen buiten de Anderlechtsepoort. Zijne Majesteit arriveerde rond zeven uur. Zijn koets kwam snel aangereden, maar toen hij het stadsbestuur opmerkte, liet hij ze stoppen. Ik stap naar het portier en terwijl de heren de Wesembeek en De Vos de sleutels van de stad aanboden, las ik een korte toespraak voor. De keizer luisterde aandachtig, maar mijn stem werd overstemd door het gejuich van de omstaanders. Het leek alsof hij enkele onverstaanbare woorden antwoordde, voordat de koets verder reed. Tijdens de nacht kreeg ik de opdracht om een trekschuit te laten klaarleggen op het kanaal om de keizer van Laken naar Willebroek te brengen.'

*'Zijne Majesteit
liet me weten
dat ik de eer had
om met hem
te dineren'*

'Na een reeks plechtige audiënties op het paleis liep de keizer de volgende middag door de tuinen naar de trekschuit. Ik mocht mee aan boord gaan. Onophoudelijk ondervroeg hij de aanwezigen en sprak hij met hen over de meest uiteenlopende onderwerpen. Hij bewonderde het landschap en stelde me vragen over het kanaal Brussel-Willebroek en het bestuur van de stad. Hij was vrolijk en genoot van de grapjes die gemaakt werden. De burgemeesters die hem kwamen begroeten, liet hij aan boord komen, net zoals de kinderen die bloemen brachten voor de keizerin. Hij ging af en toe zitten en viel eventjes in slaap.' Tijdens de boottocht hoorde hij de hertog uit over zijn echtgenote, zijn fortuin en de toestand van de adel. Wanneer ze het hadden over de afschaffing van de feodale rechten

Portret van Napoleon (1812) door Jacques-Louis David
© National Gallery of Art, Washington DC

– die de adellijke fortuinen geen deugd had gedaan – zei de keizer: ‘Dat was het werk van de revolutionairen. Ze wilden niets meer met de adel te maken hebben en hebben haar ten gronde gericht. Als het te herdoen was, ik zou het niet gedaan hebben.’

Ook tijdens een diner dat twee weken later plaatsvond – en dat slechts acht tafelgasten telde – was de hertog van de partij: ‘Zijne Majesteit liet me weten dat ik de eer had om met hem te dineren. Ik haastte me ernaartoe en ontmoette in het kasteel Madame de la Tour du Pin [de echtgenote van de prefect van het Departement van de Dijle], die ook was uitgenodigd. Samen gingen we naar de salon, waar zich de koning en de koningin van Westfalen bevonden [alias Jérôme Bonaparte, de jongste broer van de keizer en zijn echtgenote prinses Catharina van Württemberg], in het gezelschap van de prins van Neuchâtel [de trouwe veldmaarschalk Louis-Alexandre Berthier]. Er werd weinig gezegd. De koningin loofde de ligging van het kasteel en de schoonheid

van de tuinen. Na een half uur kwam de keizer binnen en zei: ‘Hoezo, de keizerin is er niet? Ze is een echte luiwammes!’ Hij doorkruiste de zaal en betrad zijn appartement. Enkele ogenblikken later kwam hij terug met de keizerin en gingen we aan tafel. De kamerheer wees ons onze plaatsen en trok zich terug. We zaten als volgt: Madame de la Tour du Pin, Madame de Bouillé, de koning van Westfalen, de keizerin, de prins van Neuchâtel, ikzelf en de koningin van Westfalen. Een maître d’hôtel bood ons de gerechten aan en wanneer de keizer er niets van wilde, zei hij: ‘Dank u’. Hij at niet veel, dronk dikwijls en schonk zich zelf wijn bij, terwijl een page hem water schonk. De keizerin zei amper iets, de keizer sprak veel. Ook tijdens het eten maakte Napoleon zijn reputatie van ondervrager waar. Hij wilde alles weten over de prins de Ligne, het kasteel van Laken, de uitvinder van de vlasspinmachine en de relatie met Oostenrijk, waartoe de Zuidelijke Nederlanden voordien behoorden. Zijn echtgenote, Marie Louise, was een Oostenrijkse aartshertogin en hij vroeg haar of ze in Wenen niet veel Zuidelijke Nederlanders in dienst had gezien. ‘Ik kan het me niet herinneren’, zei ze, ‘waarna de keizer zich grijnzend voorover boog en haar letterlijk bij de neus nam.’ Volgens Louis Robyns was dat een vertrouwd gebaar wanneer Napoleon plezier maakte. Uitzonderlijk was dat niet, want zijn veteranen zou hij steevast begroet hebben door aan hun oor te trekken ...

Charles-Joseph d’Ursel was niet de enige die een verslag naliet van het keizerlijke bezoek. In haar *Journal d’une femme de cinquante ans* ging Madame de la Tour du Pin, de echtgenote van de prefect, er uitgebreid op in. Ze vertelde over een bijeenkomst, waar haar werd gevraagd om met de keizer te kaarten. ‘Ik geloof dat we whist speelden’, schreef ze. ‘De hertog d’Ursel zei me welke kaarten ik op tafel moest gooien en verwittigde me als ik moest delen. Deze komedie duurde een half uur.’

Madame de la Tour du Pin was ook aanwezig bij het diner. ‘De keizer sprak bijna de hele tijd met mij over fabrieken, kant en kantklossters, prijzen, monumenten,

oudheden, liefdadigheidsinstellingen, begijnhoven en de zeden en gewoonten van het volk. ‘Hoeveel verdient een kantklosster?’ vroeg hij aan de hertog d’Ursel. De arme man werd een beetje in verlegenheid gebracht terwijl hij probeerde om het cijfer in centiemen uit te drukken. De keizer zag zijn aarzeling en vroeg aan mij: ‘Hoe heet het geld van dit land’ – ‘Een schelling,’ zei ik, ‘oftewel drieënzestig centiemen’. We bleven maar drie kwartier aan tafel. Toen we terugkeerden naar de salon, nam de keizer een grote kop koffie en begon hij opnieuw te praten. (...) Uiteindelijk kwam er iemand zeggen dat we naar het bal moesten vertrekken.’ ‘Monsieur d’Ursel en ik haastten ons naar de koets en zijn paarden brachten ons in galop naar het stadhuis. Ik stormde de trappen op. Een volledig kostuum wachtte er op mij; ik trok het aan en ik was – helemaal omgekleed – op tijd in de balzaal wanneer de keizer aankwam. Hij feliciteerde me met mijn snelheid en vroeg me of ik wilde dansen. Ik antwoordde van niet, omdat ik veertig jaar was. Daarop begon hij te lachen en zei: ‘Er zijn genoeg anderen die wel dansen en die hun leeftijd niet onthullen.’ Het bal was prachtig. Het ging verder na het souper, waar we dronken op de gezondheid van de keizerin, met in het achterhoofd de gedachte dat zij misschien ook haar redenen had om niet te dansen.’ Daarmee maakte Madame de la Tour du Pin allusie op de langverwachte mannelijke nakoemeling van de keizer, die op dat moment echter nog niet op komst was. Hij zou pas meer dan tien maanden later geboren worden ... ■

KOEN DE VLIEGER-DE WILDE

Kasteel d’Ursel

AGENDA

De prinses, de graaf en de handschoen

Zondag 6 november 2011 · 11 uur, 15 uur en 19 uur
9 euro · vanaf 8 jaar

Lees meer op pagina 7.

Info en reservatie
Kasteel d'Ursel

Rencontres de Maitres

Zaterdag 12 november 2011 · 20 uur 10 / 7 euro

Dit seizoen is gitarist Eric Melaerts te gast in de reeks 'Rencontres de Maitres'. Speciaal voor het Centrum voor muziekinstrumentenbouw brengt hij een selectie van zijn favoriete instrumenten mee, om ze te bespelen én erover te vertellen. In het tweede deel van de avond speelt Eric op instrumenten die gebouwd zijn in het Cmb en voorziet hij ze van de nodige commentaar.

Info en reservatie
Cmb Puurs
www.cmbpuurs.be
03 889 49 33

Steinwayrecital met Duo Mephisto

Zondag 13 november 2011 · 11 uur · 14 euro

Lees meer op pagina 8 en 9.

Info en reservatie
Kasteel d'Ursel

Steinwayrecital met Takafumi Mori

Zaterdag 26 november 2011 · 20 uur · 14 euro

Lees meer op pagina 10 en 11.

Info en reservatie
Kasteel d'Ursel

Eliot Lawson, David Cohen en Kiyotaka Izumi

Zondag 27 november 2011 · 15 uur
14 / 12 / 10 euro

Op uitnodiging van het Emmanuel Durlletfonds brengen Eliot Lawson (viool), David Cohen (cello) en Kiyotaka Izumi (piano) werk van Bach, Händel/Halverson en Durllet.

Info en reservatie
Emmanuel Durlletfonds
03 238 98 64 of andrea.durlet@skynet.be

© The Jong-Khing

Barokdansvoorstelling Divertissements Royaux

Zondag 4 december 2011 · 15 uur en 19 uur
20 / 17 / 14 euro

Met *Divertissements Royaux* keert het Modern Barock Ensemble terug naar de tijd van Lodewijk XVI en Marie-Antoinette.

De meeste choreografieën werden gemaakt door de Duitse dansmeester en artistiek leider van de groep, Ingolf Collmar.

Verfijnde dansen, schitterende muziek en prachtige kostuums: *Divertissements Royaux* heeft alle ingrediënten voor een geslaagde voorstelling.

Info en reservatie
Stichting Klassieke Dans
info@stichtingklassiekedans.be
0498 36 61 71 of 03 776 10 04

Winterbal

Zaterdag 17 december 2011 · 20 uur · 35 euro

Net als vorig jaar wordt de vestibule van het kasteel opnieuw omgetoverd in een balzaal. Het muziekensemble en de dansmeesters van de Stichting Klassieke Dans nodigen uit voor een mooie reeks contredansen. Tegelijk kan je ook de andere vertrekken van het kasteel bezoeken. En om weer op krachten te komen, wordt er de hele avond getrakteerd met drank en versnaperingen.

Herhaal alvast je danspassen, haal die hoepelrok uit de kleerkast en stuur de koetsier naar Hingene!

Info en reservatie
Stichting Klassieke Dans
info@stichtingklassiekedans.be
0498 36 61 71 of 03 776 10 04

Historisch kinderbal

Zaterdag 7 januari 2012 · 14 tot 17 uur · 15 euro
(inclusief cake en chocomelk) · vanaf 8 jaar

Lees meer op pagina 7.

Info en reservatie
Stichting Klassieke Dans
info@stichtingklassiekedans.be
0498 36 61 71 of 03 776 10 04

Roel Dieltiens · cellosuites van Bach

Zondag 22 januari 2012 · 11 uur · 16 / 14 euro

Roel Dieltiens wordt beschouwd als een autoriteit, zowel op moderne cello als op barokcello. Ook tijdens dit concert brengt hij drie cellosuites van Bach in zijn bezonken, persoonlijke en daardoor ook kwetsbare stijl. Op elk dynamisch niveau produceert hij een diepe, fraaie toon. Zijn krachtige ritmiek en elan in de snellere delen zijn verrukkelijk; de trage stukken krijgen dan weer een donkere intensiteit mee.

Info en reservatie
CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

BEELDBANK

De beeldbank van kasteel d'Ursel bestaat uit een grote verzameling oud en nieuw beeldmateriaal. Op deze pagina publiceren we telkens een unieke afbeelding uit dit archief. Aan de hand hiervan ontdek je verrassende details over de geschiedenis van het kasteel en zijn bewoners.

Dez Mona & BOX De kans dat je deze foto al eerder zag in de krant of de culturele agenda van een magazine is vrij groot. Wellicht herkende je ook het roze behang uit het kasteel. Eind van de zomer was de band Dez Mona er immers te gast voor de fotoshoot voor hun nieuwe voorstelling *Sága*. Een paar weken later vond ook de try-out van de voorstelling plaats in Hingene. Voor *Sága* schreven Gregory Frateur en Nicolas Rombouts een volledig nieuw repertoire dat voornamelijk bestaat uit intense ballades en verhalen met een voor Dez Mona kenmerkende dramatiek en theatraleiteit.

Samen met BOX (Baroque Orchestration X) o.l.v. Pieter Theuns breiden ze ditmaal hun muzikale wereld uit met enkele typische barokinstrumenten. Lichtkunstenaar Jan Pauwels en mode ontwerpster Veronique Branquinho vervolmaken dit feeëriek en intimistisch universum.

Wie Dez Mona & BOX nog niet aan het werk zag, kan nog terecht op 9 februari in de Vooruit in Gent en 9 mei in de Stadschouwburg in Kortrijk.

Contacteer ons voor meer info over fotoshoots in het kasteel.